

Els sexaddictes

O potser caldria dir sexeaddictes, o sexe-addictes, no sé: com que és una paraula que m'acabe d'inventar, no em serveixen de res els diccionaris. El problema, però, no és de terminologia. El problema és si existeix o no existeix alguna cosa que es pugui anomenar sexaddicció, com la drogaaddicció, i si la gent pot quedar-se "penjada" de la cosa, com qui es queda penjat de l'alcohol o de la cocaïna. Gravíssima qüestió, que ha reunit fa poques setmanes una conferència nacional sobre el tema, a Minneapolis, Minnesota. Tres-cents investigadors, educadors, metges i psicòlegs s'hi han trobat molt seriosament a fi d'esbrinar per què hi ha gent que li agrada tant fer-ho que no es poden aguantar les ganes.

No es tracta, ací, dels perills socials de l'agressió sexual, dels violadors, abusadors d'infants, exhibicionistes, sàdics incontrolats, i altres elements semblants, que caurien dins el camp de la perversió, la patologia o la delinqüència. No és això: el experts de Minneapolis s'ocupaven de la gent normal i corrent que, simplement, li té una afecció a l'assumpte considerada excessiva. I es preocupen per saber si això pot ser considerat una addicció o no, i si és una addicció, de quina mena i origen. *Addicte*, segons el Fabra, vol dir "fortament inclinat, donat a alguna cosa". Tan exacte com quasi sempre: fortament inclinat, i donat, en aquesta cosa, a "la cosa". A qualsevol varietat i aplicació de la cosa: exemples tractats pels especialistes americans són el d'una senyora tan intensament donada a l'ús del vibrador que acaba al servei d'urgències d'un hospital (les meues fonts no concreten d'on derivava la urgència del moment, però la fantasia és lliure); el cas d'un capellà que robava els diners de les caixes d'almoines de l'església per anar de putes; el d'un pare de tres fills que eixia totes les nits a buscar

sexe anònim als lavabos públics (moral: enxampa la sida, li la passa a la dona, i tots dos s'estan morint). Si els casos estudiats són d'aquesta mena, ja es veu que no va de broma.

Potser es tracta d'un símptoma més dels temps que corren, però el fet és que la teoria de la "sexaddicció" sembla que és objecte de fortíssims debats entre els psicòlegs americans. Un psicòleg i un químic han publicat un llibre que caldria traduir com "L'ànsia de l'extasi: la consciència i química de l'escapada", qui vol "escapar-se" —de la realitat, de l'avorriments de la vida, del que siga—, en comptes d'anar-se'n, a Andorra o a la Polinèsia, o en compte d'emborratxar-se, tindria un altre camí més barat. El perill, segons els autors, és que l'excitació sexual provoca l'augment en la producció de certs neurotransmissors dins el cervell, d'una manera semblant al que provoquen algunes drogues. I així, el practicante de la cosa, si se'n passa, en necessita cada vegada més; i la química és el secret: com més ho fas, més t'hi enganxes. Suposar que això pugui ser cert, em posa la pell de gallina; jo sempre havia pensat que una de les grans meravelles de la cosa era, precisament, que no s'esgota, no es gasta, et deixa ganes de tornar-hi, i que és dolça, gustosa, íntima, càlida i tendra. I que si t'agrada molt no és un problema sinó una benedicció del cel, però si és assumpte de neurotransmissors i de química, no sé com pot acabar el negoci. Algun laboratori ja hi deu estar treballant.



Un altra escola de psicòlegs diu que tot això són mentides, i com a màxim metàfores: que no hi tal addicció, ni molt menys química, i que això seria simplificar

perillosament un fenomen molt complex. Això m'agrada més... a primera vista. Perquè els antiquímic atribueixen l'excés de ganes de fer-ho a traumes infantils, falta d'amor familiar, etc. Llavors, seguint amb el paral·lel alcohol (o droga)-sexe, estan muntant per tot el país clíniques i grups de "recuperació". Allà, qui té un "problema" —qui ho fa massa, o pensa que ho fa massa, o té massa ganes de fer-ho—, arriba, explica el cas, i els especialistes li apliquen el programa: diu que ja n'han curat més de 20.000. Teràpia de grup, reconeixement de la culpa, ajut de la família, demanar perdó, etc., són els passos i mecanismes del tractament, la família, sobretot la família. Un dels casos presentats com a gran èxit és el d'un escriptor de 48 anys, de nom Burt Schneider, que li feia el salt a la dona. La senyora, després d'assistir a un curs per a familiars de sexaddictes, i després de recuperar íntegrament la fidelitat del marit, n'ha quedat tan impressionada que n'ha escrit un llibre: "Retorn de la traïció".

No passa res: ja se sap que els americans fan de qualsevol tema un problema, de qualsevol problema un mètode per solucionar-lo, i de qualsevol mètode un llibre, generalment èxit de vendes. A mi, tot això em sembla molt bé, i si algú està malalt de sexe (com la dona del vibrador, o casos així), o pensa que està malalt, que el curen. La qüestió és saber on comença l'addicció, o la malaltia. Només he trobat un intent de definició: "quan t'agrada tant que t'enganxa, i no pots parar". I no m'acaba de convèncer: hi ha molt gent que pagaria per patir una malaltia com aquesta.